

Čsh-li spěwał,
Pitnje dželat,
Strowja cze
Čšwójbnj statof,
A twój šwjatof
Gradny je.

Sa staw sprózny
Napoř móžny
Lubosč ma;
Bóh pač šwěrnj
Pšes spač měrnj
Čzeršwosč da.

Nječ ty špěwaš,
Čšwěrnje dželaš
Wšědne dnj;
Džen pač šwjatj,
Dušči dath,
Wotpoczj ty.

S njebeš mana
Nječ czi thmana
Žiwosč je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wotšew cze!

R.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Čsmolerjez knihicziščezěrnj w Budyščinje a je tam sa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Reminiscere.

Čut. 9, 51.—56.

„Njewěščez, kajteho ducha džěczi wy šcze?“

Kaž je snate, wobmjesowa našch Čbóžnik šwoje skutkowanje na semi wošebje na židowšči lud, dokelž mějesche po Božim šlubjenju se židowšeho luda žohnowanje sa wšě narodny pšchincž. Tež šwojim wučomnikam wón tole wobmjesowanje napołoži; jeno w jenotliwych padach jako pšchiklad sa pšchichodny czaš tele mješy pšchekroczi. To pač wón jeno škladnostnje cžinjesche, a to tam, hdžez šo pomozypotrěbnj kaž Jakub š nim bėdžesche, prajizy: „Ča cze njepušcžu, thiba šo mje pozohnujesch!“

Podobnje kaž pšchi spoczatku šwojeho profecziškeho skutkowanja bė šebi našch Čbóžnik wotmyšlit, tež nětko, hdžez šo wono k šwojemu kónzej bližesche, pšches Samariju pučowacž. Wón čhysche šwjedžen šeleny hětow w Jerusaleme šwjecžicž. Samaritškim pač ma šo hišcze ras šawoptacze šbóžnosčez posticžicž; šnano čhysche našch Čnjes tež plodny prjedawšich wušymow widžecž. Teho dla pšbla wón prjedny šebje pšblow, šo bychu jemu w bližšim Samaritškim měštku hospodu pšchihotowali. Ale kaž Samaritšy njebėchu prošyli: „Pšchindž, Čnjeze Česu, budž našch hšecž,“ tač šapowjedžichu woni proščazemu Čbóžnikaj tež pšchijecze. Bė to do wutrobny rěšazy napohlad, kajtiz šo tež hišcze dženska wšědnje wospjetuje. Kač nětorny dom, tač nětorny lud Česufa wot šo štorča! Kač mala je ličba tych, kotšiz šo modla: „Bój nuts, ty pozohnowanj teho Čnješa; cžeho dla štejisch ty wonkach?“ Pšchod

tač mnohimi durjemi Čbóžnik šteji a podarmo kłapa! Wone šo njewotewruja a prošwa wo hospodu je š tym wotpofajana.

Dwaj wučomnikaj, kotraž šwojemu Čnješej wošebje bliško šteješčaj, bratraj Jakub šarschi a Čan, šo nad šadžerženjom Samaritšich š hněwom šahoriščaj a džeschčaj, šo na Čliaka powołaizy: „Čnjeze, čžesch-li, dha čžemoj rjetnyč, šo by wohen š njebeš padnył a jich spalil.“ Tole rošhorjenje mějesche dobrj samyšł; pšchetož Samaritšy šwjateho Čšyna Božeho, kotryž čžysche š lubosčez k čłowjestwu do šmjercze hič, wot šo štorčachu. Pšchipošnacž dyrbimj tež tu lubosč k Česufej, kotraž š tuteho šadžerženja rěczi, teho runja to doměrjenje na šamšnu džiwocžinjazu móž a to šurowjenje, kotrež čžysche hnydom šastupicž. Čola „šurowny byč je jeno dobre, hdžez šo pšchezo štanje wo dobre“ (Čal. 4, 18); šurowjenju teju wučomnikow bė šo něščto wot čłowškeho hněwa pšchimešchalo, tiž nječini, ščtož je pšchod Bohom prawe. Wy pošnacwamy to š Čnješoweho škutka a šłowa.

Česuf šo wobroczi a pohrošy jimaj. Čač wobhrošy wón nėhdy wětram a morju; dha wščitko woczichny. Hišcze lóžo dnžli mšrste žolny šo wěščez žolny hněwa we wutrobomaj rošhorjeneju wučomnikow šmėrowachu. Čon Čnjes pač jeju hišcze njepušcžiczi, pšchetož čłowšta wutroba je pšches mėru throbła; ale rjetny k nimaj: „Njewěštaj, kajteho ducha džěczi wój štaj?“ Wón jeju Čliakej napschecžiwow štaji, na kotrehož bėšččaj šo powołałoj. Ma žadny pad pač wón Čliaka šudžicž nochze, ale čžez prajicž: Šdžez Čliak tač cžinjesche, dha škutkowasche

wón w duchu santonja, kotryž je pěstón na mnje był; nětko pak bym ja sam pschischol, niz, so bych cžłowjetom dusche stahyl, ale so bych je sdžeržal; tak dyrbicze tež wy w druhim duchu skutkowacž.

Schtož taj wuczomnikaj chzyschtaj, budžišche pschecziwo wěrje a pschecziwo lubosczi było. Najpriedy pschecziwo wěrje; pschetož tón Knjes wjedžišche, so dyrbjesche wón runje psches šwoje cžerpjenje a wumrjecze, wot kotrehož bě wotpokasjanje se strony Samaritskich tak-rjez spocžatk, do krašnosče sańcž a šwój skutk dofonjecž; a hdyž wón pomyscheny budže wot semje, pocžehnje wón wschitkich k šebi, potajkim drje tež tyhle šaslepjenych Samaritskich, kotřiz nětke lědy wjedžichu, šchtož cžinjachu. Luboscž Šbóžnikaj njedowola, tak kručze s nimi wobšhadžecž — wón dže njebě pschischol, cžłowjetom dusche stahycž, ale chzysche je sdžeržecž.

Nježadajmy teho dla tež m y pschecziwo Jesušowym nje-pscheczelam woheń s njebia, kaž to Šakub a Jan chzyschtaj, wuproschmy šebi wjele bóle woheń šwjateje horliwoscze ja bójštu wěrnosčž; a je-li ras nysne, so ša mjeczom pschimamy pschecziwo mozam njewěry, dha njech je to mjecz ducha, kotryž je šłowo Bože. Wěra do pomyscheneho Šbóžnika a dohcžerška mōž jeho šłowa naš nawab, so šo wschěch nawalnych šrědkow pschecziwo nje-wěrje wšdawamy.

Nawalne wustupowanje pschecziwo njewěrje by tež pschecziwo lubosczi było. To Šbóžnik mēni, hdyž rjeknje: „Njeměštaj, kajkeho ducha džěsczi wój štaj?“ džěsczi ducha cžichomyšlneje luboscze! Tehole ducha profeta Eliáš njemějesche. Wón wschal je wulke skutki dofonjal we šwojim cžahu, jako lutki šam wojowasche pschecziwo šo roššchěrjazemu pohanstwu a wotpadej wot Boha, — ale jeho šrědki a pucze njehodžachu šo wjazny do noweho santonja. Šhryštufowny duch je drubi: „Cžłowski šyn njeje pschischol, so bych cžłowjetom dusche stahyl, ale so bych je sdžeržal.“ Škōžde nawalne šakrocjenje je po tajkim pschecziwo Knjesowej woli, dokelž šo s luboscžu njesnješe, kotruž šmy druhim winojczi. S cžim dha je naš Jesuš šebi dobnyl, so šo nětko s radoscžu k njemu pošnawamy? Tola jeno psches tu luboscž, kotraž jeho ša naš do šmjercze cžerjesche a kotraž hišcže ša šwojich nje-pscheczelow proschesche. Wschitke šrědki, kotrež šu pschecziwo tutej Šhryštufowej lubosczi, njemōža špomozne bycž, ale jeno šchodu pschijněšu. Duž mozujmy šo ducha Šhryštufowej luboscze a skutkujmy w šwojim žiwjenju kōždy cžah jako džěczi tuteho ducha!

K. A. Fiedler.

Njedžela a šwjaty džěń.

Luby Wóh je s njebjěš prajil:
Šchěscž dnjom, cžłowcže, šym cži štajil,
Na tych prózuj šo a džěłaj —
Šsedmy ke mšchi šhodž a špěwaj.

Cžescž mój džěń a šłowo šwjate,
Twojej duschi k šbožu date;
Schtož šy šlyšchal njedželu,
Duschi šhlěb je w tydženju.

Schtož to njecha, — žohnowanje
Najlěpsche šam šebi kranje;
Tole, lube džěcžatka,
Šapjšcže do pomjatk!

H. Z.

Ty dyrbiš šwjaty džěń šwjeczič.

Wjěšna štamšna.

(Šotracžowanje.)

Jan džějche nětko ša Šurjom dó jštwy. Tam tež rjane njetrjehi. „Maška, pschindž ras rucze ke mni“, šawola Jan žortniwje, „jow je něšcto wohladacž!“ Maška špěšhnje pschiskoczi, ale tež Šerta a Šurij wčžipnaj ša njej štipišhtaj. „Wohlej ras, Maška,“ rjekny Jan šmějo, „šy wěcže wčžera wjecžor hižom drěmała, so šy bėrnjaze bėlišny ša šhachle cžihnyła, a chzysche je tola šwinjecžu donjesčž; jeli so šo s Bjarnatom jow na nje šydnjesch, dha mašch šwinjazny šhlěwčž hotowy.“ Maška a Bjarnat šo lšchtniwemu wujej šmějeschtaj, šhrabaschtaj bėlišny do forbika a bėžeschtaj won. Šerta pak na džěczi šwarjesche, a Šurij šo hñewasche a hańbowasche. Štwa podawasche woprawdže hrosny napohlad. Wulke ložo bě hišcže tajke, kaž bėchu džěš rano s njeho wulěšli; šchěscžlěina šilžicžka s žylej mozu maleho bratsika kolebasche, so by we šwojich hišcže wot nožy šem motrych pjeluschkach pschegara njewrěšcžal, a tykasche jemu s cžahami šikaly wušol do hubki. Šako Šerta pschezo dale šwarjesche a na nišu a próžu škoržesche, šnapšchecziwi Jan šhutnje: „Wój wobhaj cžłowjetaj štaj prawje wobžarowacž.“ „Nó“, rjekny Šerta, „ja myšlu, wój tola tež butru tolišto mašacž njemōžetaj.“ „Wo butře šo tež njerěczi.“ šotracžowasche Jan; „ale pošlučaj ras, kaž šo ta wěž ma: Šchěscž dnjom w tydženju šym Wuzjež Jan, šhudy džěłacžer, tehdy budže wo luby šhlěb džěłane, hacž tak pót s cžola bėži, a wschelle šemške štaroscze cžahaju cži psches šłowu. Še šyma kruta, dyrbi mēčž Šeńka nowu špōdnu šuknicžku a Šhryšcha jatu; mi šamemu njebychu nowe šchłōrnje ničžo šchłōdžile, a Šana by psche rady nowy kožušcht wšala. Tež dyrbjala horna šomora šo wobbičž a wulěpicž, so Šandrijej a Šanzny wušchi njesmjersnjetej, a nowy plót wokoło šahrody by šo derje hodžil; Mětož hušy šu hižom nětotru rjadku rostoptale; a šchtož teho runja štaroscze ša naš šhudyh ludži dale šu. Šana šo šwěru šobu štara; dom a džěczi drje tajki napohlad nimaju, kaž by to rada chzyla: tež budže jej to pšofanje a mycže, platanje, pěstōnjenje, rycže a šopanje šhětro šikale, wošebje hdyž druhdy lohr na najēntez šnjeni pohlada, šiz po žylych dnjach w šahrodže w šhlōdnizy šyda. Ša praju, to wschitko je džěławe dnj; ale hdyž šo šobotu k šwjatkej šawoni, tehdy ma džělo a wscha štaroscž kōnz; wschal mōžesch pōndželu šašo šapocžecž, a mašch žyly tydžěń cžah k temu. Ššobotu wjecžor hižom budže wschitko wumjecžene a do rjada šporane. Džěcžatka budu wumyte, njedželška drašta wukladžena, a na njedželu maja dom a džěczi tak šwjedženški napohlad, so mi a Šanje šo wutroba w cžele šměje; a tak je wot ranja hacž do wjecžora. Najēntez šnjeni šbožownišcha bycž njemōže, haj šamo kral niz. Njedželu šmy runje tak wošebni, jako najwošebnišchi ludžo; tehdy šmy wschitzy Bože džěczi, a nimamy žane druhe powołanje, hacž jemu šlužicž, a ja chzyl šo pašcž, tajke wušnamjenje nje-wužiwane wostajicž. Wšhntej šym wōndano njedželu rjane mješwocžo ščimil, jako nimo jeho šahrody džěch; wón runje buny šladžesche, a duž prajesche ke mni: „Wuzžo, wy byšcže mi pravu luboscž wopokasali, hdy byšcže špopōdnju šchli moje bėrny wobšopowacž.“ Ša pak jemu hordže prajach: „Wšchtrje, to je pschecziwo mojej doštojnosczi a šo ša mnje njehodži.“ Wōn s wulkim špodžiwanjom na mnje šladasche, haj runje tak kaž ty nětke, Šurjo, ale rošemišch, šchto ja s tym mēnju? — (Nětč bu Jan se šwjatej šahorjenoscžu napjelnyem, a rěcžesche dale, kaž šlěduje.) Mašch Knjes Šhryštuf je mje tak wyššoko pošbėhnył a mje tak droho wukupil, so bych wěcžnu šbōžnosčž psches njeho herbował. Šurjo, wěcžnu šbōžnosčž tola wěrjšch? Šak mohli my wobšy šhudži ludžo šjes teje wěry našche žiwjenje šnjescž, žiwjenje pošne próžy a džěla, štaroscze a nišy! Šaj, Šurjo, budžich tule wěru njemēł, hišcže džěšpa bych do wody ššocžil. — Šdyž pak je wěra mój jenicžki trošcht, moja jenicžka nadžija, dha tež ju nočžu s loškej myšlu wot šo ššortacž; wjele bóle chzu ša šwojim Knjesom a Šbōžnikom, šiz je šam šaložł tuteje nadžije, w lubosczi a šwěrnosczi šhodžicž; pschetož žadny cžłowjet njeje jeho našlědnik a njeje šchescžan, šiz jeho šasnje s nohomaj tepže. Wona rěka: „Ty dyrbiš šwjaty džěń šwjeczič!“ Šo prawym to žana šašēń njeje, ale pravje hnadny dar a šašam na tamne twjerde šłowo: „W pocže šwojeho woblicža dyrbišch šwój šhlěb jěscž!“ Škōžda njedžela je tajki šchuch šbōžnosčže, šchuch njebjěš, kotryž dyrbi nam cžěžki tydžěń pošlōžicž; a hdyž nětko te 52 njedželow a rōcžne cžahy hromadu šlicžimy, dha je

to hižom khetry džel wot lëta, hdžež móžemy kaž w njebiešach žiwi bycz.“

Sercze so bylly po lizomaj ronjachu, kotrež pať pola njeje ženje twjerdže njebedžachu. Tež dženka njebe to hnucze, hdžž plakafche, wjele wjazny mjeršanje, so meještaj so Jan a Hana lepje na kwecze dylly wonaj. Dželo jej pokoja njewostaji, a kwedomje tež niz. W jejnej wutrobje njebe žadny mer, a wona so hinať trošchtowacz njewjedzišche, hač pšches sdnchowanje a štorženje. Surjej pať be so dawno hižom žolcz pšchelať. „So by kwoje žiwe dny Bjesstarošczyz Wlats byl, dawno wemy!“ prajesche hnewny, „Böh wë, kať jeno kwoje waczki sežiwisch, so njesahłodža!“ „Haj, Böh wë,“ snapscheczwi Jan mernje, „a derje je, so wón to wë, a so to moja wëž njeje. Moja wëž jeno je, jeho kasnje džeržecz, a Böh we kwojej wulfej dobroczywoščzi njebudže kej ničžo wote mnje žadacz, šchtož ja njemohť džeržecz. Tať ja kwjaty džei kwjeczju, a dam jemu so staracz, so moje džeczzi njesahłodža. Ja tež njebychť k temu ani prošcha pšchicžinič mohť, kaž tež Ty to njemóžesch.“ „Tať? njemóžu ja ja nje dželacz?“ šapadže jemu Jan hrubje do rëczje. „A šchto czi možny dať dželanju?“ džesche Jan. „To so hižom namafa,“ — snapscheczwi Surij trochu samoleny. „Surjo!“ prajesche Jan i dželbranjom, „ja cze njechamť k šlowam nawabicž, kotrež czi i wutrobny nje-pšchindu. Ty runje tať derje do Boha wërišch, kaž ja; ty wërišch, so je czi Böh žiwjenje a strowošcz dať a hač dotal šdžeržal, so pať móže cze tež na khorolžo czišnyčž a twojej dželawej ruzny k mërej pšchinyšcz. Ty tež wërišch, so, hejso-li to ščini, tola twojim džeczom wëščje šahłodžicz njeda. Wo to njeměj žanu starošcz; špytaj, kať pónđže, hdžž njedželu po Božej woli žiwy by. Čžihň motyku wot so, woblecž so njedželstu kulinju, a pój šobu ke mšchi. A Herta, ty mašch tež hiščczje cžaka doščž; woštaj šchaty stejo, wottorhň so pónđželu wot drugeho džela, plataj a plokaj jutje, a cžihň dyš a dyš dželawy džei tať, to czi wëščje wjazny wunječe hač twoja mšda. Šchtož móžesch pšches prawny porjad šalutowacz, to i žyła hiščczje njewësch. Ty dnybišch šebi khwile wšacz, tež kwoje džeczzi k porjadej a k ródnoščzi pohanjecz, potom budže tať někotry kruč drašty mjenje trjebany. — Herta! (jeho hłobž bu mjehki) ty wësch, ja šym i wamaj pšchezo derje mënň.“

Sercze so jako bylly po lizomaj dele ronjachu, a to nětko i wopradowžitym hnucžom, a Surij, kiž kaťanje, kotrež po tajšich roščeczowanjach we kwojej wutrobje cžujesche, hewať rad i někotrymi hordnyimi šlowami podušchjesche, šdache so dženka wot Žanowych bratrowšny špawnych šlowow šajaty bycz, k najmjenšchemu njeda wón jemu žane hrube wotmolwjenje, ale mjelčesche. Herta pať rjelnj: „Pšchichodnu njedželu wopradowže ke mšchi pónđu.“ „Pój dženska šobu!“ prošchjesche Jan wutrobnje; „njewoczafuj k temu šnjesej so wobrocžicz, a njewotštoruj to wot jeneho dnja k druhemu. Dženka nimašch žane wotdžerženje; šchto wë, šchto czi luby Böh pšchichodnu njedželu pšczjele! Pšchetož hižom mjeczor móže wšcho hinať stejecž, hačž rano be.“ — „Ačž šchto tež to!“ prajesche Surij, „šchto dnybjal pšklacz? Hdžž dženska njemóže, dha ju woštaj. Ja dženska tež njemóžu. Pšchichodnu njedželu pónđžemoj k Božemu bliđu, a pšchi tym woštanje.“ — Nětko so počza šwonicz; Jan na wobeju šrudnje pohlada, poštrowi jeju hiščczje juntrócž a dželësche so cžišche wot njeju. Šeho wutroba žarowasche, ale jeho modlitwa ja šabludženeju be cžim horžnyšcha; kručje štaji wón kwoju nadžiju na teho šnjesa, kiž pomha.

Sercze bu žyly štyščno pšchi kwojich šchatach. Šwony jako wołachu: Pój pój, pój pój! a jej be štoro, jako by čžyła Bohu tróžkacz. Wón wołasche, wona njepošluchasche. — Surjej so runje tať džesche, wón so i motyku mješ kemscheryšch ludži njewëri a stejesche woczafujo šady bošoweho kërka pšchi dworownych durczlach. Pšchichodnu njedželu pónđžeschť k Božemu bliđu, trošchtowasche so. „Njewotštoruj to wot jeneho dnja k druhemu!“ kšyšchjesche hiščczje Žanowy napominazy hłobž, „šchto wë, šchto móže tón šnjes mješ tym pšklacz!“ Pój, pój! wołachu tež šwony. Tón šnjes woła i žunym, luboščžiwym hłobžom; njepošluchasch-li, budže cze i možu cžahnyčž dnybjecz. „Njebudžeče jako konje a jako mule, kiž rošoma nimažy, kotrymž wušda a hryšadlo dnybišch do huby kšacz, hdžž k tebi nochžedža.“

Jan bešche dom njeporjada a šnutškwoneho njemëra wopušcheczil a šupi nětk do kwojeho šamšneho doma, kotryž bešche jemu kruč šbóžnoščje, kruč njebieš. Hana kędžesche se wšchëmi džeczimi w njedželštej draščje pšched kžžnyimi durjemi w mašym cžišczje wumjeczženym dworje. Štwine wofna stejachu šwoczinjane, šlönčžne pruhi kwëczachu na jašne šchpundowanje, a snapscheczny wofnom

wëjesche wëšit šłobtu wón kčžejazych rošlinow do jštwy. Hana kulki bešesche. Hdžž be přjedny w šebi a wotolo so wšcho njedželšny pšchihotowala, njekážesche dželo jejneju rukow šnutškwony mer jejneje dušche. Šchyrnacželëtna Šharžina mejesche macžerne špewarške, rubjeschto a wonjeschť w rukomaj a pošluchasche nutrnje, kať šotji a bratr macžeri kherlušchome šchucžki, wot wučerja šobotu jim nawdate, prajachu. Jako so šaswoni, poruczti Hana 12 lëtnej Žanžy najmlódschu šotšicžku w koležny a jëdž pšchi wohnju, a džesche i mužom a druhimi kšjomi džeczimi ke mšchi. Žyła šwójba be po prawym kšuduschta. Žanowa jať bešche, jako so w nej wëromacz dache, nacžorno-módra, nětko pať be so šašniła a tkanina be kžetro widžecz. Žanina kulinja be plokana a tam a šem pšchewuška; wona be hiščczje i jejnych šlužobnych lët a pokafowasche hiščczje trochu šmuhi cžetwjenojštych barbow. Tež džeczaza drašta be žara kšudobna. Ale wšchitko be tať rjenje wuplokane, tať derje šaplatane — k temu te jašne mješwoczja, hładžny ščezšane hłowy — so so Jan se kwojej kwojbu bjes wšchitkimi wupyšchenyimi kemscheryšemi hiščczje wušnamjenjesche.

(Šotracžowanje.)

Puczowanie po Božim pišnje

abo

šasle myšle nadenđžech, Bože šlowo cžitajo.

Podawa kwërnj cžitať „Šomhaj Böh-a“.

1. Inih Šwišakowe, 49. šlaw.

(Šotracžowanje.)

Hladajžy na Dana a na jeho wožudy pšchje šebi Šakub, so by Šehova jeho šynam štajnje k pomozny byl, dokelž widžesche, kať šmeje so Danowy šplah štajnje na wójnach bežicz i najwjetšchim njepšcheczëlom a podkłoczeryšom Šraelskeho naroda, i Šilistiskim ludom. Dan njebe ani po ličžbe ani po možny Šilistiskim do-roščženy, teho dla tute dolhe pšcheczje a teho dla tuta nadžija, njewušwobodžena wot štyštnošczje.

Drušy maja tute šlowa ja šdnchowanje wustateho a ja nowymi mozami so rošhladowazeho wótza, abo ja wušnacže, so wón wšchitko žohnowanje, kotrež je šynam pšchidžëliť, woczafuje wot šnjesoweje pomozny, abo ja proštwu, so by Böh wótza Šraela bórny šbožowneho do njebieškeho raja dowjedť. Kaž pať by šebi tež tute šlowa wuložil, kšmašscheho napiša njeje na Šakubowe žiwjenje, kšiba tute šdnchowanje se žedženjom; tať je wón i nowa dopokafal, so je wón cžlowjek nadžije.

Tať mamy tež my so nadžijecz, so Böh kwoju žyrfej wušchowa a ji wupomha se wšchëch wichorow.

19. Gad, Šilpiny štaršchi šyn, po kwojim mjenje šroštny na wójnu a wobronjeny, powjedže dobywajžny i druhimaj narodomaj na narašschej Šordanškej štronje bydlazyhaj wójško a pšchijwedže je, dobywšchi kraj, i wopjecziju, tola tež w pošdnishchich cžakach wuňdn i njeho hódni nawjednyžy na wójny.

20. Wot Ššera, Šilpineho drugeho šyna, kotryž bydlu w Šar-melškich nižinach, na móřskim brjošy hačž do horojteje Šidonškej štrony, hdžež roštu krašne plodny, pšcheczja, wino a woli, pšchidžje rjany kšlëb, a wón budže kralej dobre kuški dawacz.

Kaž je Šakuba Šebulonowa šprowniwoščž, Šašcharowa cžëlina lënjošcz, Danowa šašatka kšrobloščž a Šadowa lubošcz na wójnu namolwjala k roššudej, tať Ššerowe žedženje, so mohť štajnje něčto dobre kušacz. Roššwëtleny i duchom Božim je wón jašnje špšnal, kaťki je kóždy i jeho šynow, a je šapschijal njeno kóždeho, a i duchom wëšččženja je wón wušladal namrëšstwo kóždeho w šlubženyim kraju a štawišny jeho šplaha, jako by so nětko pšched nim štalo.

21. Šaštali, Šilšny drugi šyn, je pušchčženy jeleň; w kwojim lubošnym hórškim kraju budže, kaž kwobodny jeleň, kotryž njeje nikomu njewólny, a dawa rjane šlowa; wón ma dary pščnjerja a rëcznik, i kotrychž wuňdu lubošne pšžnje a hnujaze šlowa.

Kaž je wón šam jako jeleň pšžnjerski napohlad, tať šu tež wšchë jeho šlowa pšžnjerske.

Štawišny Šaštališoweho šplaha šu nam malo šnate, so njemóžemy nadrobny dopokafacz, so je Šaštališowy šplah byl šplah i pšžnjeryšemi a rëcznikami mješ Šraelskim narodom; tola móžemu

spomnicz na Deboru a Baraka, kotrajz staj, pobiwšchi Sifferu, Tabinowehe pólneho hejtmana, lubošny spěw spěwajo, a na to, so je so na Sebulonowych a Masthaliowych mjesach najprjedy pschij-powjedal ewangelij wo Khrystu a so so tež prěni japoschtoljo wuschli s tuteho kraja.

22. Josef, Nabeliny prěni narodženy syn, budže roscz a so pschijporjecz a rosschěrjecz, so budže jeho macz, kotraž je byla dolho njeplódna w nim wješkela macz swojich džěczi, a so tamna, kotraž je wjele džěczi poměla, mjenujzjy Lea, pornjo njej wotbrywa, wón budže jako plódnjy shtom hadženy pschi žórle, a jeho džowki khodža w knjeistwje, dofelz je w městach a na wšach wscho sdobnje spomožnje sarjadowane.

Esraim a Manabež běschtaj po liczbje najwjetschej splahaj. mějeschtaj wulku a rjanu krajinu a dóndžeschtaj k wošebitej mozy a wažnosći: to je, shtoz Satub Josefey jako žohnowanje pschidžěli.

23. A hdy bychu runje tšelerjo jeho roshněwali, a pschecziwo njemu wojowali a jeho pschescžěhali — běchu to jeho šušodža a snaczi, jako dobri tšelerjo s profami Hagaritszy, Sturciszzy, Redareniszzy, Shtyriszy a drusy.

24. Dha wšach tola jeho tšělba kruta wostanje a ramjenja jeho rukow šylne; wón wuńdže dobyčžeršzy se wschěch nje-pscheczelstich nabběhow; jeho prof wuleczi s kruteho nještahblaze městna, a ramjeni njewustawatej, so móžetej ruzy profi nastajecz, a wscho to stawa so psches ruzy móžneho Boha w Satubje, dofelz je Wóh luby Snjes spožczil móz swojeju rukow. S nich so wuschli pastyrjo a kamjenje w Israelu. S wobeju narodom Josefoweju wuńdu šhmani wuczerjo a mužojo, kruzzi jako skaly, s kotrymž so Israelske sbože natwari. — Dopomni so na Eliáša, Elišu, Michu, Amoža, Josuu, Gideonu a druhich.

Mimale jasnje spomina Satub na Josefowy wušud, kať so jemu paple wlaški bratšja a Botifarowa žona, so je pschischol do tajkich czěknosćow. Tola ruzy móžneho Boha w Israelu so jeho šylnik. A tón, na kotrehož so so wschitzy hrěšchili, je potom byl s pastyrjom a pěstowarjom wótneho doma, a je byl se jakožerjom nětčžisheho sboža. Tola tute wofudny so jenož wobrubjenje abo podložk, niz pať wopschijecze wscheho teho, shtoz ma so tu prajicž, wěschćenje džywa na pschichod Josefowych potomnikow. Tež jim so podobnje kať wlaške a nje-pscheczeljo so so na nich mēri, jako nēhdy na jich wótna Josefa, stajnje lētaju nje-pscheczelste profi na nich. Tola jich njemóz po sčaczu mēni so pschezo sažo do dobywazeje mozy, pschetož Snjes steji sa nimi se swojeju mozu a wón je jich nještahblazy stolp, kotrehož so džerža.

Tuta myšl kliczi tež s počatka pschichodneje shtuczi, hdyž so wscha stwórbu wola, so by byla se žohnowanjom sa Josefa, a Snjes nad stwórbu wola so, so by žohnowanju kať, so by byla s Josefom. S tutej shtuczi pschekhadža Satubowe džakne wopominanje na dobroty, jemu psches Josefa wopotasane, a nježakna wješkelscz jeho žiwjenja, kotraž je jemu šlawny pschichod jeho potomnikow sarukowala, do wopravdžiteho žohnowanja.

(Pofracžowanje.)

Stawisny rekruty s lēta 1813.

(Po franžowski piža — c —)

(Pofracžowanje.)

Snjes Goulden bu šhutny, hdyž tajke šlawo sašlyšcha. Pofhmuri wobliczo a džesche wotomil posdžischo:

„To džě je njebože, jara wulke njebože... pschetož Josef je wopravdže šhromy — ... to budža posdžischo s wěstosczu šhonicz... wón njemóže dlěje hacž dwaj dnjej marschěrnowacz. Potom škhori a ležo wostanje. To je njeprawda, czeta, so macze tajke rēcze a so jemu tajku hubjenu radu dawacz.“

„Hubjenu radu?“ wona šwarjesche. „Wy chzeczje po tajkim tež tajkich mlodnych ludži moricz?“

„Nē“, wón snapschecziwi, njelubuju wójny, wošebje tajke niz, w kotrychž stotyžazy swoje žiwjenje sa šlawu jeniczkeho człowjeka šhubja. Tute wójny pať so nētko nimo. Nētko njewušbēhaju wjazny wojakow sa šlawu a dobyčze nowych krajow — nētko so wo to jedna, swoju wótczinu kitacz. Nētko drje šebi wschitzy mēr pscheja, ale bohuzel Rušojio a druhe narody pschicžahnu naš nadpadnyč. Šim dyrbimjy napschecziwo czahnyč, hdyž chzemy našchu wótczinu schitacz. Haj, czeta Marhatka, — jeli so so nusa

powjetschi, bych so haubowal do wufraja czěknycz, hdyž mje wótczina wola. A spomjatkucze šebi: Czěkanzow wschudžom saz-piwaja. Tajki człowjel njeje šwoje pschicžluschnosczje pschecziwo swojemu wótczemu krajej dopjelnil. Wy dyrbimjy našchu wótczinu lubowacz, tež tehdy, hdyž nam bolosczje naczi.

Šhwilku niczo wjazny njeprajesche, s šhutnym wobliczom so sa blido šhdny.

„Wobjedujmy“, škóncznye džesche. Štunje dwanaczje bje. Czeta a Šhatrzinka, šhdntaj so tam!“

Sšhdnychmy so a wobjedowachmy. Pschemyšlach šebi šlawo knjesa Gouldena; šdachy so mi prawe a wērne bycz. So šhwili džesche czeta:

„A tola bych na Josefowym mēscze czěknyla. Njebych so wo kraj starala, w kotrymž so hospodarjo wušbēhuj, hdyž so so mlodženy wschitzy wotwjedli!“

Šej pať hnydom prajacz:

„Pofšluchaczje czeta, wy wěscze, so niczo bóle njelubuju, hacž mēr a pokoj, ale ja njecham jako hanjenny, wot wschitkich sazpiwany czěkanz po zušnych krajach czěkaz. Tola, hdyž Šhatrzinka to sechze, chzu do Schwizy hicz...!“

Pschi tnyhle mojjich šlawach powšchesche Šhatrzinka swoju šlawu, so by swoje šylšy pschēd nami potajila a prajesche žyle mjelczo:

„Sa tež njecham, so tebi czěkanz rēfaju.“

„Derje“, jej wotmolwich, „nētko czinjy, shtoz czi drusy, pozahnu s druhimi do wójny!“

Snjes Goulden njeprajesche niczo — jenož tole:

„Róždy je šwobodny a móže czinicž, shtoz so jemu chze, tola so wješkeli, so Josef runje tať myšli, kať ja!“

Potom wschitzy sašy wonēmjachmy a wokoło dwēmaj postany czeta a wsa šwój korb. Sdasche so žyle porażena bycz a prajesche:

Josefo, ty nochžesch na mnje pofšluchacz. Ale to je wscho jene s Božej pomozu wschitko nimo póndže. Sechze-li Wóh, sašy pschidžesch a Šhatrzinka budže na tebe czakacz.“

Šhatrzinka mje wobjima a sapoczja plakacz. Sa plakach hišczje bóle, tať so so tež knjesey Gouldenej šylšy psches liza ronjachu.

Škóncznye wobaj woteńdžeschtaj. Czeta mi hišczje pschiwola:

„Wopytaj naju tola hišczje dwaj abo tsi rasu!“

„Haj, haj“, wotmolwich, durje šacžiniwšchi.

Njemóžach so wjazny na nohomaj šđeržecz. Ženje hišczje njebēch tajki nješbožowny byl. Hišczje džęnša so mi wutroba daji, hdyž na to spomnju.

(Pofracžowanje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— W Budyškim wofrježu je so nētko pschesjenoscz dobyla w nastupanju wólby do kžęžorstwowehe šejma. Dotalny šastupjer, knjes Graša, je so nawabicž dať, so so sažo jako šejmski šapóšlanz wušwolicz da. S tym so našchemu wofrježej njemērne wólbne hibanje šalutuje; pschetož hdy bychu so konservativne a reformariske hložy rospróschile, by wulki štrach nastal, so šozialdemokratojo šobu rēcza. W pruskej Łužicy sašo hrabja Arnim nad Mužakowom do wólby štupi a so tež wěscze wušwoli.

— W Šakstej so krala Albertowy šond hromadži k dopomneczu na njesapomniteho krala Alberta. Rosdželenje danje sa škutk šmilnosczje so wudowje krala Alberta, jeho majestosczji kralowej wudowje, Karole, pschepoda.

— Dofelz bēsche 28. februara njewjedro s blyštanjom, mamy po ludowej wērje hišczje nowu šymu woczakacz. A je so wjedro wot teho cžaša tež sašo šašmnilo.

— Po powjesczach profšora Buda wot university w Čhicago móže so Čhicago jako „Wabel našcheho cžaša“ wošnamjenicz. Do žyla so 40 rēcžow w mēscze powjeda, s nich 14 wot wjazny hacž 10,000 ludži. Čhicago, druhe najwjetsche czěste mēsto, tšeczje najwjetsche šchwediske a pjate najwjetsche nēmste mēsto. Nowiny wudawaju so w 10 wschelakich rēcžach a Boža šlužba so w 20 rēcžach džerži.

— Nēhduscha ktronprynžekša Luisa je so nētko na pschezo wot Širona džělila. Wona je so se swojeju maczerju šetkala a sašo na Awštrijku šemju štupila, so by we villi Toskana porodaj napschecziwo hladała.